

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ν' ἀποβλέτουν γυναικας.

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολιτῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπονά του, καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δημοσιεύω δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αἰσχρά.

Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου νὰ γράφῃ εἰς τὸ φύλλο μου. Φινίτο λὰ μουζικα.

Οἱ χρυσογᾶῖδαροι.

Προχθές ἔβλεπα τὰ παλατσόνια αὐτῶν τῶν πλουσιῶν ποῦ ἦρθαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, καὶ εἶπα μέσα μου:

Βρὲ τί καλὸ μᾶς κάναν αὐτοὶ, ἀπὸ τὸ καιρὸ ποῦ μᾶς κουβαληθήκαν; Ἐκάναν ἐργοστάσια ποῦ νὰ ἐργάζεται ἡ φτωχολογιά καὶ νὰ μένῃ καὶ ὁ παρὰς μᾶς ἐδῶ, ὅπως κάναν ὅλοι οἱ δικοὶ μᾶς, στὸ Περαία, στὴ Σύρα, Πάτρας καὶ οὐλοῦθες, ὅπου ἐργάζονται χιλιάδες ψυχᾶς; Ὁχι. Ἄμ τί ἔκάναν; Τράπεζαις. Καὶ τί κάνουν αὐταῖς ἡ τράπεζαις; Γδύνουν τὸ φτωχὸ λαὸ, καὶ τῆς ἔχουν μόνον γιὰ τῆς εὐκολίας τῆς δικαίως των, καὶ γιὰ νὰ θησαυρίζουνε, κουνόντας τὰ ποδάρια στὰ γραφεῖα.

Θὰ μοῦ πῆτε, καὶ τοὺς σιδηρόδρομους ποῦ θὰ φτιάσουν, μικρὸ πρᾶγμα τοὺς ἔχεις; Σταθῆτε νὰ τοὺς δοῦμε πρῶτα κι' ἀπὲ νὰ τοὺς γράψωμε. Ἐπειτα, ἂν δὲν τοὺς φτιάξουν αὐτοὶ, θὰ τοὺς φτιάξουν Ἑυρωπαῖοι, καὶ πῶς φτιάξουν μάλιστα, καθὼς ἦρθαν πολλοὶ καὶ καθὼς ἔρχονται καὶ σήμερον. Ἐκτὸς τούτου, καὶ στὴ κατασκευῆς τῶν σιδηροδρόμων αὐτῶν μᾶς παίζουν κατσίκαλαις. Μεθῦριο θὰ πουλήσουν τὰ προνομιά τους σ' αὐτούς καὶ θὰ τραβήξουν μιλιοῦνικ κέρδος μόνον μὲ τὸν ἀέρα.

Αὐτοὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ ριζοῦν τὸ παρὰ τους στὴ γῆς, θέλουν νὰ τὸν ἔχουν στῆς κάσας τους καὶ νὰ σαβουρώνουν χιλιάδες χέρι μὲ χέρι. Ἄν μοῦ πῆτε, ὅτι ἔκάναν καὶ ἀγαθοεργίας, γιὰ τὴν προσφέρανε χιλιάδες στὰ διάφορα καταστήματα, σὰς λέγω, πῶς κι' αὐτὰ μᾶς τὰ πῆραν ἀπὸ τὸ φτωχὸ κεμερί μᾶς, καὶ μᾶς τὰ πέταξαν στὰ μάτια μᾶς γιὰ νὰ μᾶς θαμπώσουν.

Ὅριστε, ὁ Σκουλούδης ποῦ πῆρε τὴ Κωπαΐδα, γυρεύει νὰ καταπατήσει ἐννενηντα χιλιάδες στρέμματα τῶν φουκαριαδικῶν χωριῶν, καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ χωρὶς ψωμί. Ἐφέρετε δὲ τί εἶπε στὴ Λειβαδιὰ ὄντας πῆγε στὸ κουμπάρο του . . .

— Σῶπα σὺ, νὰ τελειώσωμε τὴ δουλειὰ καὶ ἐγὼ θὰ σὲ εὐχαριστήσω, σοῦ δίνω ὅσα στρέμματα θέλεις, ἢ καὶ καμμιά θέσι στὴν ἐταιρία νὰ τραβᾷς παρὰ χωρὶς νὰ κάνης τίποτα.

Σ' αὐτὴ δὲ τὴ πρότασι τῆς δωροδοκίας ὁ ἀσίκης . . .

καὶ τίμιος πολίτης τοῦ ἀπάντησε μὲ τὸν ὑπερήφανο ἐκεῖνο τῶν φουστανελλᾶδων τρόπο στρύφοντας τὸ μουστάκι:

— Ἐγὼ δὲν πέρνω τοὺς Λειβαδιώταις, τοὺς πατριώταις μου στὸ λαϊμό μου. Καὶ σοῦ λέω, νὰ τὸ ξέρης, ἂν βάνετε χέρι νὰ μᾶς πάρετε τὸ ἔχι μᾶς, θὰ σοῦ βοήξω ἐγὼ πρῶτος, κουμπάρε, τὴ μολυβένια σταφυλόρωγα κατακούτελα, στὸ σταυρὸ, κι' ἄς μὲ πᾶνε καὶ μένα στὴ καρμανιόλα.

Βλέπεις, χαμᾶλη λαὸ, τί πρᾶγμα εἶνε αὐτοὶ οἱ χρυσογᾶῖδαροι; Βλέπεις τί τιμιότης ἔχουν ἀπάνω τους; Βάζουν τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς κλέβουν τὴ σκούφια ἀπὸ τὸ κεφάλι μᾶς, νὰ τοὺς τὴν πᾶν, καὶ νὰ τοὺς δώσουν κεινῶνε τὴ φούντα. Γειά σας Λειβαδιώταις, ἔτσι σὰς θέλω. Στὸ τουφέκι, μόνον στὸ τουφέκι θὰ βρῆτε τὸ δίκιο σας.

Ὁ Αἰῶνος

ποῦ μπορεῖ νὰ πουλήσῃ τὴ συνείδησί του καὶ γιὰ ἓνα κάλπικο μονόλεφτο, στὸν ὁποῖο ἄμα ρίξης ἓνα κόκκαλο, μπορεῖ νὰ ὑβρίσῃ καὶ τὸ πατέρα του, τὸ μακαρίτη, τὸν ὁποῖο τὸν βρῖσκεῖς πάντοτε σύμφωνα μ' ὅτι ὑπουργεῖο κι' ἂν ἔλθῃ, φτάνει νὰ βγαίνει τσορβᾶς, ὁ Αἰῶνος, μὴ εἰξέροντας πῶς νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν παραφέντη του Καλλιγᾶ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο βέβαια θὰ βγήκην τὰ στραβά ἐξοδα, ἀπαντῶντας μὲ πλάγιο τρόπο στὸ Παληανθρώπο, — γιὰ τὴν κοτζᾶμ Αἰῶνος, ποῦ μπορεῖ νὰ τὸν ἔχῃ μιὰ δολοφονία φαμίλια στὴ χρεῖα τῆς μιᾶς βδομάδα καὶ πάλι νὰ μὴ σώνεται, ποῦ οἱ καπνοπώλιδες καὶ οἱ μπακαλιῆδες τὸν ἔχουν στὴ μεγαλειότερη ὑπόληψι, γιὰ τὴν πέρνε πολλὰ πρᾶμα μέσα, — δὲν μποροῦσε βέβαια ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Παληανθρώπου, στὴ πραισαβοῦρά του, — λέει, ἀφοῦ εἶδε, ὅτις ὁ λαὸς ἄρχισε ν' ἀγριεύῃ, βρῖσκοντας σωστὰ τὰ λόγια τοῦ Παληανθρώπου, ὅτι, ἡμεῖς, ἐγὼ δηλαδὴς, ποῦ πετσοκόβομαι γιὰ τὴν ἀδίκην φορολογία τοῦ φτωχοῦ λαοῦ, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ δημοσιογράφοι, ποῦ κερδίζομε ἀπειρα κέρδη, γιὰ τὴν νὰ μὴ πλερώνομε φόρο;

Βρὲ μασκαρατσικο, ποῦ σοῦ λέει καὶ ὁ Καρύδης, ποῖς κερδαίνει ἀπειρα κέρδη; ὁ Λαὸς, τὰ Ἡμερησῖα Νέα, ὁ Νέος Αἰῶνος, ἡ Ἀλήθεια καὶ ὁ Ἐ.λ.λ. Λαὸς, ὁ Ἐθνοφύλακας, ἡ Ἐθν. Γνώμη ποῦ οὔτε φαίνονται οὔτε ἀκούονται, ὁ Τόπος, ποῦ δὲν ξέρεις ἂν βγαίῃ καὶ τόσαις ἄλλαις ἀράταις ἐφημερίδες, ποῦ οἱ συντάχταις των τρέχουν σὰν διακονοῦντες ἡμερησῆς — δὲν τὸ λέγω τοῦτο γιὰ νὰ προσβάλω τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τὴν μπορεῖ νὰ ἦναι καλλίτεροι μου, — γιὰ νὰ βγάνουν ἓνα παρὰ νὰ ζήσουν τὴν οἰκογένειά τους; Νὰ πλερώσετε φόρο σῆς, ὁ Αἰῶνος καὶ ἡ Νέα Ἐφημερίδα, ποῦ τραβήξατε ἀπὸ τοὺς χρυσογαιδάρους σαράντα τῆς χιλιαδούλες καθένος σας, γιὰ νὰ βγᾶ-

κάνη περιστεργιόνας στο ταχυδρομείο μέσα, φωλιαίς και τρύ-
παις, αυτό έπρεπε να πρωτοκάνη. Άλλα τίνος τὰ λές :

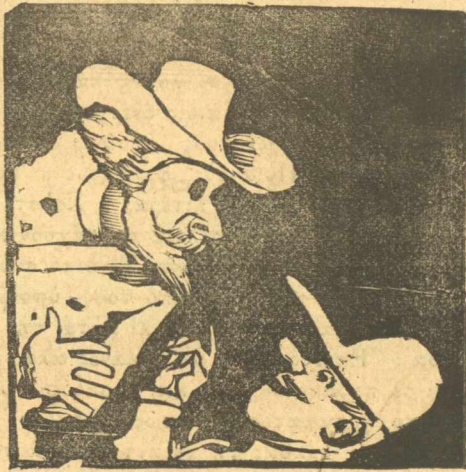
Ἡ σημερινή

"Ωρα και Στοά βγήκαν τυπωμέναις ανάποδα και ανακατεμμέ-
ναις τῆς σελίδες και τὰ διάφορα. Παρατηρῶντας ένας αὐτῆ
τῆ στραβομάρα μοῦπε, ὅτι πῶς αὐτὸ εἶνε κακὸ σημάδι τῶν
καιρῶν—τὸν κακὸ τους τὸν καιρὸ—και ὅτι σημαίνει, ὅτι πῶς
οἱ κυβερνητικοὶ μαζί με τοὺς κυβερνήταις τῆχασαν.

Ὁ Κώστας ὁ Κουμουνοῦρος

ὁ βουλευτῆς, μοῦπε σήμερα τὸ πρωὶ στὸ δρόμο, ὅτι τῆ κυ-
βέρνησις ἐπὶ τοῦ παρὼν δὲν μπορεῖ να τῆ ρίξη ἢ αντιπολί-
τεψις ὥστε μείνετε ἡσυχοὶ, και ἔχομε ἀκόμα να γδάρωμε ἀ-
λεπούδες.

Φᾶτα κερατάς

Μπράβο Βασιλέα μας,

Ζήτω σου και Ζήτω μου. Ἔτσι Σε θέλω, να ἦσαι ἀσίχνης. Τόρα
ναί, μάλιστα, σε πέρνω ὑπὸ τῆ προστασία μου, και σοῦ χρεω-
στῶ να σοῦ κάνω μιὰ ἱπποτικὴ και γνήσια διαδήλωσις ἀπ' ὄλο
τὸ λαὸ τῆ πρωτοχρονιά, ποῦ να φᾶς Ζήτω μέχρι τρίτος οὐ-
ρανός. Ἔχω ἀπὸ σήμερα μιὰ ἰδιαίτερη εὐχαρήστησις ἀπὸ
ἐλόγου σου, μεγαλειότατε,—μολονότις θαρῶ πῶς ἔχομε τὸ
ἴδιο μπόι—γιατί σε χάρηκα με τὰ σωστά μου, χθὲς ποῦ

ἦς, να πάψη τὸ κοντοβόλτια, να μὴ τοῦ κόψω τὰ ποδάρια.
Ἐσένα δὲ κυρὰ μαντάμα, ποῦ ἐλύσσαξες για παντριὰ, σὰ να
σε πῆραν τὰ πολλὰ χρόνια, σοῦ λέω, ὅτις ἀποφάσισα να σε
παντρέψω, και ἔδωκα τὸ λόγο μου και τὸ χέρι στὸ καπνο-
πώλη κυρ Πουριτάνο ποῦ ἔχει και τὸ καλὸ νταμπάκο ποῦ
πέρνω κ' ἐγώ.

Τίμιος ἄνθρωπος ποτές μου δὲν με γέλασε. Και σωστὸ μοῦ
τὸν δίνει και καλὸ. Με περιποιεῖται τόρα τόσα χρόνια ὁ ἄν-
θρωπος, και καρέκλα μου φέρνει και κάθωμαι στὸ μαγαζὶ του
και καφὲ χιλιάδες φοραῖς μέχρι κεράσει. Ἔχω τόσας ὑπο-
χρεώσεις. Εἶνε μισόκοπος ἀλλὰ νοικοκύρης. Τὸ καπνοπωλεῖο
εἶνε ὄλο δικό του, σουρτάρια, τσάμια, ζυγαριαίς, με φλουρά-
κια μάλιστα ἀπάνω κρεμαστά, ὄλα δικὰ του εἶνε. Λοιπὸν
σε προειδοποιῶ να ἦναι πρὸς εἶδησί σου. Λόγια πολλὰ δὲν
θέλω. Λόγο ἐναντίο δὲ θέλω. Κάνεις δὲν θέλω να μοῦ ἀντι-
μιλήση. Ἄειντέστε τόρα, και σὺ γρηὶ στρώσε με να κοιμηθῶ.
Δὲν ἔχω ὄρεξι να φάω.

"Ὅταν ἀποσυρθῆκαν, εἶπε τὸ λαδικὸ ἢ Μπαρμπαγιούκενα σὴ
Πιπίτσα τῆς.

— Ἄσε τον να σφυρίζη τὸ ξεμωραμένο και μεῖς ξέρομε τῆ
τέχνη μας. Τοῦπες νᾶρθη ἀπόψε ; Τί ὥρα ; Να τὸν μπάσης
στὴ κρεββατοκάμαρά σου, μάζεψε τὰ ἀσπρόρουχὰ σου και
κάνε τα ἕνα μπογαλάκι Θὰ τοῦ ἴπῳ, να ἐτοιμασθῆ και να
ἔρθη ἄθριο να σε κλέψη, για να μάθη γνῶσι ὁ γερομαμαλοῦκος,
ποῦ ξεκουτιάστηκε πλέε, και δὲν ξέρει οὔτε τί κάνει, οὔτε
τί λέει. Πάω να τοῦ στρώσω, να πλακοκοιμηθῆ, ποῦ να μὴ
ζυπνήση ποτές του.

ἔκανες ἔκείνη τῆ βασιλικὴ παρατήρησις στὸ στρατιώτη ποῦ
ἦτανε φορτωμένος σὰν χαμᾶλης και πήγαινε στὸν ἀξιωματικὸ
τοῦ τὰ ψόνια, και τοῦ εἶπες :

— Δὲν ντρέπεσαι κοτζῆμ στρατιώτης σὺ να κάνης τὸ χα-
μᾶλη ; Ὅταν δὲ σε εἶδα ποῦ πῆρες σε ημεῖοσι τὸ ὄνομα
τοῦ ἀξιωματικοῦ, εἶπα μέσα μου.

Μωρὲ Βασιλέα ποῦ τὸν ἔχομε !

Βασιλιά μου. Να πῆς τοῦ βεζύρι σου Τρικούπη, να βγάνη
ἕνα αὐστηρὸ φερμᾶνι και να γίνη νόμος ἀπαράβατος, σὰν
τῆς δέκα ἐντολαίς ποῦ παραβαίνωμε ὄλοι μας, και να λᾶθ,
«Ὁ στρατιώτης εἶνε ὑπῆρέτης τῆς Πατρίς, και ὄχι τῶν σπα-
θᾶτων». Ὁ στρατιώτης πρέπει να ἔχη ὑψηλὸ τὸ φρόνημα και
να πάψη ἀπὸ τοῦ να ἦναι χαμᾶλης. Ἄν τὸ κάνης αὐτὸ θὰ Σοῦ
στείλω ἕνα ἔψιμο, και πρόσεξε να μὴ Σοῦ τὸ κλέψουν σὰν τὸ
παράσημο τὸ ἀδαμαντεστόλιστο τοῦ Σουλτάνου.

Φᾶτα τόρα και σὺ.

Νιόσιμα.

"Ὅποιος ἴρῃ ἕνα πράγμα ποῦ θὰ σε εἶπῳ, θὰ τοῦ στέλνω
ἕνα χρόνο τὸν Παληανθρωπο τσάπα.

Βρὲ σεῖς σερνικοὶ και θηλυκοὶ ὅσοι με διαβάζετε, δὲν μοῦ
λέτε εἰς ποῖο πράγμα εἶναι σύμφωνος ὁ Χριστὸς με τὸ διάβολο ;
Ἐδῶ σε εἶχω τῶρα, ἂν τὸ βρῆτε.

Ἐχτύπησαν οἱ ἔντεκα καιὶ Ἐρωτόκριτος ἦτο περιπουλιὰ σὴ
δρόμο τῆς Πιπίτσας, ἢ ὅποια κατέθηκε και τοῦ ἀνοιξε. Ἄνε-
βῆκαν ἀπάνω, ἐκάθισαν κοντὰ κοντὰ και ἀκούμπησε ὁ ἕνας
ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου, ὡς καθὼς τοὺς βλέπετε ζω-
γραφιστοὺς και ἄρχισαν να λέν τῆς πίκραις, τοὺς καῦμοὺς και
τὰ βᾶσχνά τους. Τᾶλλα ἄλλη μέρα.

